

Livio Smilović

Na dužnosti predsjednika Kluba

Od svoje 15-te godine sam član Kluba, rođen sam 1938. u Rijeci. Razlog upisa u Klub bilo je Gradsko kupalište, preko ljeta stjecište mladih, plivanja, vaterpola, ponekad ljeti i boksačkih susreta, a u predvečerje u blizini, redovito i izlasci sportskih čamaca na treninge. Sa terase veslačkog Kluba moglo se besplatno gledati na sve događaje na „gradskom“. I tako se nekolicina nas iz klape odlučila upisati u veslače.

Slijedi škola veslanja, prvi treneri Z.Stipanović, A. Peloza, B. Materglian, J. Pale, prve regate porazi i pobjede, ljetni i zimski treninzi. Posebno pantim improvizirane zimske treninge na terasi „gradskog“ koje je u zimskom periodu bio potpuno prazno. Kasnije, gradnja veslaonice pa sve jači treninzi do ozbiljnijih nastupa i ponovno, neuspjeha ali i vrlo dobrih rezultata – prvog naslova Državnih prvaka (1956.).

Odlazak u vojsku, povratak, zaposlenje, studij i mnogo toga se promijenilo, posebno odnos prema veslanju koji je postao sastavni dio života a ne samo sportska zabava.

Nakon završetka takmičarske aktivnosti angažirao sam se kao instruktor mladih veslača i zajedno s B.Tučićem, kao glavnim trenerom vodili smo zajedno nekoliko godina treninge. Uslijedile su sportske funkcije u Klubu, član tehničke komisije, član Upravne, kasnije veslački sudac. Tako niz godina na raznim dužnostima u Klubu, organizator i voditelj regata, vođa puta na raznim nastupima. Bilo je izuzetno lijepih doživljaja koji te čine ponosnim i sretnim, ali kao i u životu bilo je i neuspjeha i razočaranja.

Prilikom proslave 50-te obljetnice „Jadrana“ član sam s pok. V. Margitćem uredništva u izdavanju prve Klupske monografije. Pri proslavi 100 obljetnice „Jadrana“ zadužen sam za voditelja organizacije proslave i voditelja uredništva za štampanje prigodne monografije. Tom prilikom postavljena je i izuzetna izložba iz života Kluba u prostorima „Kortila“ za što trebam posebno istaknuti zalaganje Alda Peloze, i pomoć velikog broja članova Kluba i posebno tada predsjednika Darija Vukića. To je jedna od mojih ljepših i uspješnijih aktivnosti kao klupskog funkcionera.

Na dužnost predsjednika Kluba izabran sam na skupštini 2003. godine. i bio sam na toj dužnost u mandatu do 2005. god. Prethodnih godina bio sam imenovan i kao dopredsjednik Kluba. Problematika klupskog života bila mi je dobro poznata sa svim dobrim ali i lošim stranama. Prihvatio sam se te dužnosti u trenutku kad je Klub bio u svojevrsnoj krizi. Kadrovskoj, trener B.Tučić je napustio

Klub, materijalna situacija je bila loša, a posebno klupska zgrada, prostorije, bile su u izuzetno lošem stanju, godinama bez ozbiljnije intervencije u održavanju.

Ne ulazeći u detalje navesti ću glavne preokupacije i aktivnosti s kojima smo se u tom periodu brinuli. Morali smo riješiti sudski spor na štetu Kluba kojim smo bili dužni platiti značajan iznos potraživanja a u totalnoj besparici, jer nam je istovremeno sponzor otkazao naknadu po Ugovoru o sponzorstvu. Riješili smo problem iseljenja obitelji iz klupskih prostora kojeg je do tada koristila, niz godina, obitelj klupskog majstora i domara. Dio tog korištenog stana (pregradne zidove) smo srušili i u potpunosti je renovirana instalacija vodovodne mreže, muških tuševa, obnovljena i proširena svlačionica te uređena manja prostorija tada namijenjena za školu veslanja.

Za sve ove poslove još jednom ističem da bez značajnog angažmana pojedinih članova Upravnog odbora, posebno Milana Juričeva, Marinka Sabljića, Domagoja Čajkovskog te pomoći kojom nam je tada pružilo „Istravino“, moj izborni mandat u vođenju Kluba ni bi bio uspješan.

Usprkos svim nedaćama loših trenutaka vidi sportske rezultate iz tih perioda !! i dalje sam optimist i ma da ponekad sa sjetom, posebno mi je drag stih krasne pjesme „Pamtim samo lijepe dane.....“